

1. XE ĐẠP OM SÒM

Bữa tối hôm ấy, tôi hồi hộp mở lời:

"Bố ơi, con được đứng hàng đầu trong lễ rước kiệu kodomo-mikoshi⁽¹⁾ đấy."

Nghe vậy, bố vui vẻ uống một hộp bia:

"Đương nhiên, con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, bố đẹp trai thế này cơ mà."

(1) Nghi lễ rước kiệu mikoshi là một nghi thức truyền thống quan trọng trong các lễ hội Shinto của Nhật Bản. Mikoshi là một chiếc kiệu di động được cho là nơi ngự trị của vị thần bảo hộ cho vùng đất tổ chức lễ hội. Trong một số lễ hội, trẻ nhỏ cũng được rước kiệu mikoshi. Khi đó chiếc kiệu có tên là kodomo-mikoshi. (Nguồn: mituco.net.vn, dantri.com.vn)

"Bao công con tập luyện đến quên ăn quên ngủ cuối cùng cũng được ghi nhận rồi nhỉ?", mẹ cười tủm tỉm.

Tôi chẳng dám nói với mẹ rằng thật ra không phải vậy...

Đúng lúc đó, những tiếng hô lớn từ đâu vọng đến.

"Hây da, hây da, hây da, hây da..."

"Chuyện gì thế?", mẹ nhìn ra vườn.

"Để anh ra xem sao."

Bố đứng phắt dậy, tôi lẻo đẻo theo sau. Bố vừa vén rèm cửa sổ ở hành lang lên, tôi liền giật mình sững sờ.

"Kenichi. Kia... kia là...", giọng bố run rẩy.

"Giống cái xe đạp của con quá..." Ghi đồng của xe đạp đã trở thành hai cánh tay tự lúc nào. Cậu ấy vừa hô "hây da, hây da" vừa quay tít mù trong vườn, đứng vững vàng trên bánh sau xe.

"Hai bố con nhìn gì mà ngẩn ra vậy?"

Mẹ đã đến sau lưng chúng tôi từ lúc nào. Bố chẳng nói chẳng rằng chỉ tay về phía vườn. Mẹ nhìn theo hướng tay bố, thoáng vẻ kinh ngạc, nhưng rồi ngay lập tức mẹ mở cửa ra.

"Này, cậu đang làm gì thế?"

Xe đạp vẫn đứng thẳng trên bánh sau, nhìn về phía chúng tôi. Trên giỏ xe phía trước giờ đây xuất hiện một cặp mắt, chiếc mũi và cái miệng. "Yêu quái sao? Ra vậy, bố hiểu rồi. Vừa nãy là điệu nhảy nguyên rủa. Chắc chắn nó định ếm bùa nhà mình," tiếng bố rộn cả sân.

